Ik was echter nog maar een beginneling, ondanks de vleiende beweringen van mijn chef tegenover Ophorst, dat ik mijn sporen reeds verdiend zou hebben!

De wond werd door mij goed uitgewasschen en met een flink stuk pleister bedekt, hetgeen medewerkte om mijn gelaat een geheel ander aanzien te geven. Ik slaagde er in, evenals de vorige maal, het kantoor van Ophorst te bereiken, zonder den concierge in de gang of op de trap te ontmoeten.

Ophorst's broer ontving mij met alle blijken van ingenomenheid. Hij schudde mij hartelijk de hand en bekeek mij intusschen nauwkeurig van het hoofd tot de voeten, terwijl hij eenige malen herhaalde:

„Zoo, is U dus een detective?"

Toen ik daarop bevestigend geantwoord had, vroeg hij mij belangstellend naar de oorzaak van mijn wang-kwetsuur. Uit mijn vindingrijk brein dischte ik snel een geschiedenis op van een geweldige worsteling met een minnaar en zijn assistent, die een jong meisje ontvoerd hadden. (Ik kon hem toch niet vertellen, dat ik mij uit zenuwachtigheid bij 't scheren gesneden had!).

De oogen van Ophorst 's broer schitterden bij het aanhooren van dit verhaal.

„En, hebt U het jonge meisje verlost?"

„Zeker, ze is weer bij haar ouders terug."

„En die twee schuinmarcheerders?"

„Die zijn op de vlucht gegaan!"

„Nou, nou, mijnheer. Ik heb respect voor U, dat moet ik zeggen. U ziet er, neem me niet kwalijk, zoo zwak en zoo tenger uit! Dat hebt U kranig gelapt! Je zou't niet aan U zeggen, dat U nog zóóveel kracht hebt!"

Wederom bekeek hij mij van het hoofd tot de voeten en ik verdacht hem er sterk van, dat hij een levendig verlangen koesterde om m'n spieren te betasten.

Hij ging daartoe echter niet over, doch kwam dicht bij mij staan en fluisterde mij toe: „Was dat jonge meisje nou werkelijk ontvoerd, of was ze vrijwillig meegegaan?" — „Neen, de ontvoering was een afgesproken plan tusschen het meisje en haar minnaar."

Nu klopte des heeren Ophorst's broer mij grijnslachend op de schouders, kneep zijn glinsterende oogjes half toe, en vroeg:

„Zeg, ouwe jongen, kan je mij het adres van dat kindje niet eens opgeven?"

Mijn gelaat nam natuurlijk direct een zéér ernstige uitdrukking aan en ik verzekerde hem, dat dit schending van mijn ambtsgeheim zou beteekenen.

De man zeide, dit te begrijpen en gaf direct aan het gesprek een andere wending.

„Laten we nou direct met het onderzoek beginnen. U hebt zeker Uw duimstok meegebracht?"

„Mijn duimstok? ? ?"

„Ja, natuurlijk. Detectives hebben toch altijd een duimstok bij zich, om alles op te meten!"

Ik verklaarde, dat ik dit onmisbare detective-apparaat helaas bij mijn worsteling met den minnaar verloren had, waarop Ophorst's broer mij een exemplaar van zichzelf ter hand stelde.

Daarna legde hij mij precies uit, op welke plaats „de schurk" gestaan had, toen hij de effectenlijst ontfutselde, en, daar mijn cliënt blijkbaar groote waarde aan de duimstokmanoeuvres hechtte, begon ik precies den afstand te meten tusschen den stoel van den „schavuit" en het raam, tusschen den stoel en de deur, en nog verschillende andere afstanden.

Terwijl ik met deze opmetingen doende was, onthaalde Ophorst mij op een uitvoerige uiteenzetting van de wijze, waarop zijn broer den schavuit zou afranselen, wanneer deze in zijn handen zou komen.

„Mijn broer is een pootige jongen, mijnheer. Hij heeft een paar lieve handjes, precies als de mijne!" (Ophorst's broer toonde mij zijn groote stevige knuisten). „Ik beloof U, dat de smeerkanis niet gelukkig is, als hij tusschen die vuisten terechtkomt! Mijn broer zal hem tot spinazie hakken. Maar ik gun 't hem, want 't is een aartsschurk, 't is een....."

Deze ontboezeming werd onderbroken door een geklop op de deur en eenige oogenblikken later kwam een man binnen, die op een theeblad twee kopjes droeg. Ik was in gebukte houding met meten bezig en kon het gelaat van den man daarom niet direct aanschouwen.

„'n Kopje thee zal U wel smaken, is 't niet mijnheer?" inviteerde de broer van den spinaziehakker.

„O, heel gaarne." Ik stond op, om de geurige lafenis in ontvangst te nemen.

Maar nu gebeurde iets onvoorziens.

Ik herkende plotseling den concierge en.... de concierge herkende mij.

De schrik van den man was zóó hevig, dat hij aschgrauw werd, het theeblad uit zijn handen liet vallen en mij met open mond bleef aanstaren.

„De cacao-mijnheer,... de cacao...." stamelde hij eindelijk.

Ophorst's broer keek van mij naar den concierge en van den concierge naar mij. Hij begreep niets van de situatie.

Ik voelde langzamerhand mijn kalmte wederkeeren, schrapte mijn stem uit het diepst van mijn keel en vroeg den concierge op ernstigen toon, wat zijn houding te beteekenen had.

„'t Is niets meer.

't Was een vergissing.

Ik dacht, dat U de cacao-handelaar was, maar nu ik U goed aanzie, is U 't toch niet."

„Wat is er dan met dien cacaohandelaar, dat je zoo hevig moet schrikken," ondervroeg ik gebiedend.

De man wilde eerst niets uitlaten. Maar toen ik liet bemerken, dat ik detective was en de veronderstelling opperde, of de concierge wellicht een cacaohandelaar vermoord kon hebben, kwam 't hooge woord eruit.

De concierge, verward onder de strenge blikken van Ophorst's broer en mij, bekende aarzelend, dat er twee dagen geleden een heer was geweest, die den kelder wilde huren en hem had „uitgehoord" omtrent allerlei bijzonderheden betreffende Ophorst.

Bij verdere ondervraging vernam ik nog, dat de concierge den informateur naar den ontslagen boekhouder verwezen had.

Ik informeerde nog naar het signalement van den bezoeker, hetgeen overeenstemde met dat, hetwelk Ophorst aan mijn chef had opgegeven.

(Natuurlijk had ik thans mijn kleeding geheel veranderd, terwijl ook mijn knevel ontbrak).

„'t Is goed. Je kunt gaan," besloot ik, mijn verhoor eindigende.

De man vertrok schoorvoetend, na mij eerst nog eens aarzelend te hebben aangezien.

Ongetwijfeld bleef hij mijn gelijkenis met den bezoeker vreemd achten!

„Ik geloof, dat er reeds eenig licht in de zaak komt," wendde ik mij tot Ophorst's broer.

„'t Is zoo helder als glas," beaamde deze.

„Die weggejaagde inktkoelie heeft den kerel natuurlijk verteld, dat mijn broer zijn effecten bij de Koopmansbank had.

Dat heeft die kantoorknul natuurlijk wel eens hier gehoord.

En toen is die schurk hier gekomen met het praatje, dat hij een beambte van de Koopmansbank was."

„'t Valt nu ook gemakkelijk, om te ontdekken, wie hem gezonden heeft.

Dat is natuurlijk de vrouw van mijn broer geweest.

Zij moest toch weten, op welke effecten ze beslag moest leggen!"

HET ROTTERDAMSCHE DISTRIBUTIEKANTOOR.

In lange rijen staan ze... En wachten... En mopperen over die nare distributie... En verdringen elkaar als er weer een klompje naar binnen mag... Letten niet op het opschrift van het distributie-bureau: Pax intrantibus: Vrede die hier binnengaan... 't Is wel de ironie van het lot, dat het distributiekantoor, noodzakelijk gevolg van dezen tijd, bron van (veel onredelijk) gemopper, dat opschrift dragen moest. 't Is er heusch niet met opzet geschilderd! Het huis is er ook niet om uitverkoren! Maar wie de ongeduldige menschen ziet, en de politie erbij, hen met moeite bedwingend, die voelt de ironie wel: Pax intrantibus als „Leitmotiv" voor 'n distributie-centrale.

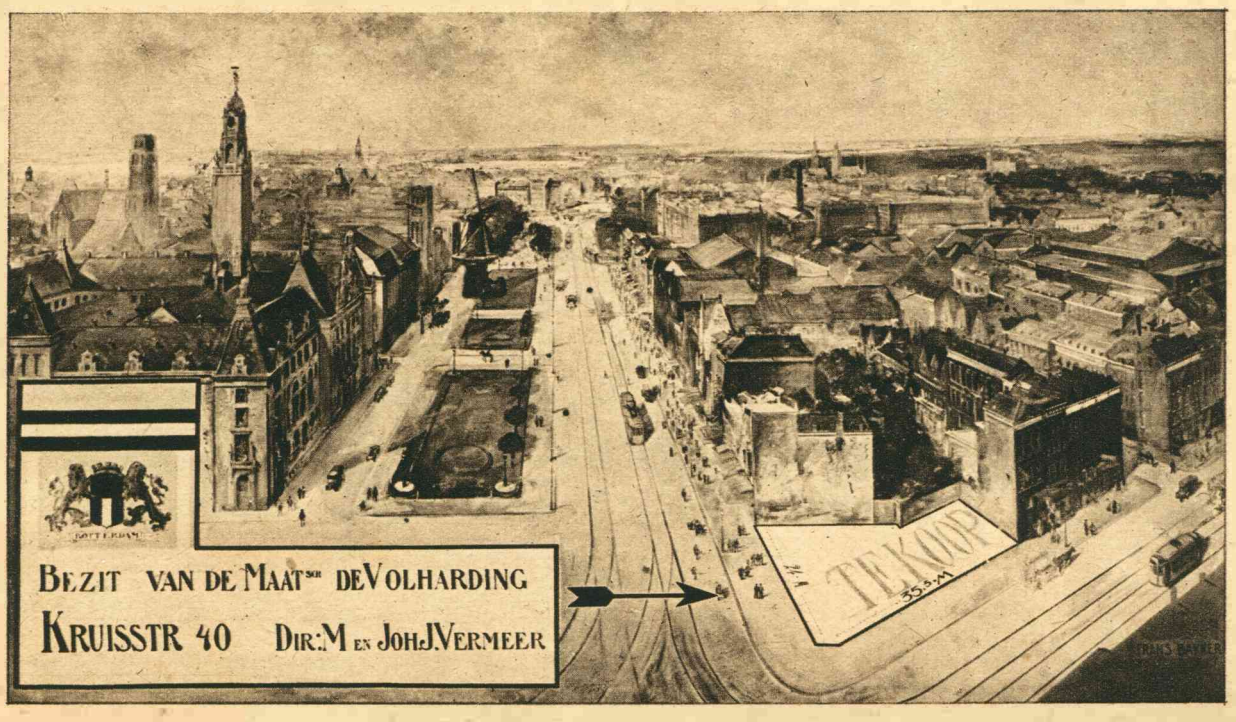

ROTTERDAM IN DE TOEKOMST.

Een interessant panorama van Rotterdam in de toekomst: de boulevard Coolsingel, met Stadhuis, Postkantoor en nieuwe Beurs.

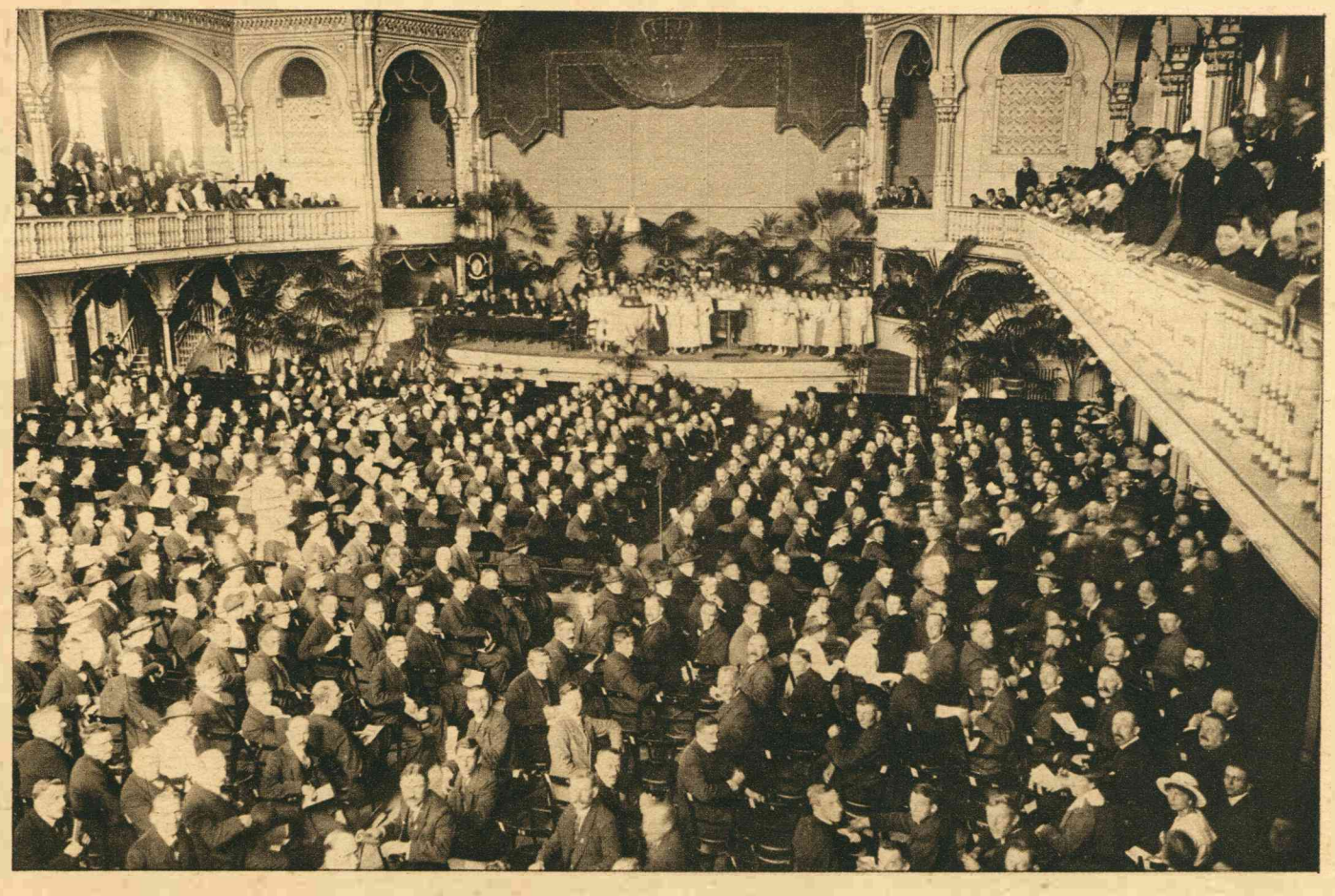

DE R.K. VREDESBIJEENKOMST TE 'S-GRAVENHAGE.

Verleden week had in de groote zaal van den Dierentuin te 's-Gravenhage de vredesbijeenkomst plaats, uitgeschreven door het Centraal Bureau voor de Katholieke Sociale Actie in Nederland naar aanleiding van de vredesvoorstellen van Z.H. den Paus.